

[Justitsministeren.]

er opstået om politikere og grupper af stats høgere tjenestemænd.

Man kan naturligvis spørge, om det var nødvendigt og rigtigt at overlade en sådan undersøgelse til en særlig undersøgelsesdomstol i stedet for at lade den foretage af politiet. Men det er gode grunde, som har ført til, at man efter nøje overvejelse har valgt at overlade undersøgelsen til en kommissionsdommer. Politiet har på forskellig måde været genstand for angreb, og også i de rygter, som det her drejer sig om, tillægges der politimænd en sådan rolle, at man må være forberedt på, at man — hvis undersøgelsen giver det resultat, at der intet grundlag er for rygterne — ikke vil kunne værgе sig imod, at rygterne dog holdes i live ud fra den betragtning, at det ikke kunne forventes, at en undersøgelse ved politiet blev ført rigtigt og objektivt igennem, upåvirket af kollegiale hensyn eller andet lignende.

Jeg har også tillagt det betydning, at sagens behandling fremmes så hurtigt, som det er muligt. Derfor har man valgt at benytte den mulighed, som lovgivningen byder: at lægge undersøgelsen i hænderne på personer, som på forhånd er hævet over mistanke for at ville lade sig påvirke af uvedkommende hensyn, og som ikke får anden opgave end netop denne sag, og som derfor kan gennemføre undersøgelsen så hurtigt som muligt. Dette gælder ikke blot dommeren, men også den repræsentant, der er udpeget for anklagemyndigheden, en sagsfører, der står uden forhåndstilknytning til politiet eller anklagemyndigheden.

Rygterne nævner ikke blot bestemte personer fra dansk side som deltagere i det samarbejde, der skulle være påbegyndt; de udpeger også bestemte personer blandt dem, som er dømt for unational virksomhed, deriblandt enkelte, som allerede er dømt til døden. Jeg tvivler ikke om, at man vil forstå, at hvis man vil gøre sig håb om at komme til bunds i sagen, må man gennemføre undersøgelsen, selvom man ikke fæster lid til rygterne, og så må man have mulighed for at afhøre alle dem, der udpeges som deltagere i de påståede forhandlinger, uanset om man derved nødes til at udsætte fuldbyrdelsen af en dødsdom.

Jeg ville ikke føle mig vel til mode, selvom resultatet af undersøgelsen bliver, at der ikke var hold i rygterne, hvis man kunne fortsætte mistænkeliggørelsen med en henvisning til, at det ikke var så mærkeligt, at undersøgelsen gav dette resultat, når man

havde skaffet de vidner af vejen, der som de påståede deltagere i forhandlingerne netop var de vidner, der først og fremmest skulle have haft lejlighed til at afgive forklaring.

Den ærede forespørger var ikke inde på det, men dele af pressen har bebrejdet mig, at kommissionsdomstolen vil holde sine møder for lukkede døre. Dertil er at sige, at en sådan bebrejdelse må bero på ukundighed. Det er som bekendt ikke ministeren, men retten selv, der bestemmer, om dørene skal være åbne eller lukkede, og ved sin beslutning herom er dommeren pligtig at følge retsplejelovens bestemmelser. Retsplejeloven bestemmer i § 810, at

„under efterforskningen er retsmøderne ikke offentlige, så længe undersøgelsen ikke er rettet mod en bestemt person som sigtet; er dette derimod tilfældet, er retsmøderne offentlige, medmindre retten i medfør af § 29 har besluttet, at forhandlingen skal foregå for lukkede døre“.

§ 29 siger bl. a., at når særegne omstændigheder giver grund til at antage, at retsmødets offentlighed på afgørende måde vil være til hinder for sagens oplysning, kan retten undtagelsesvis beslutte, at dørene skal lukkes. Også andre forhold kan efter loven begrunde, at dommeren lader dørene lukke. Jeg gentager, at administrationen ikke har noget at skulle have sagt i det spørgsmål.

Jeg tør gå ud fra, at man forstår, at jeg på det nuværende tidspunkt ikke oplyser navnene på de personer, som beskyldningerne rettes imod. Min begrundelse er dels den samme, som er nævnt i den lovbestemmelse, jeg anførte: hensynet til at oplysninger, som gives i utide, kan forspilde undersøgelsens formål, dels, og ikke mindst, at det står for mig som uforsvarligt at nævne navne på personer og derved udsætte dem for en mistanke, som de står værgeløse overfor, selvom den er ubeføjet, indtil dens urigtighed godtgøres under sagens videre forløb, eller de pågældende selv får lejlighed til at tage stilling til beskyldningerne.

Jeg er en ven af offentlighed i de anliggender, som jeg i mit embedes medfør har at gøre med, og ingen har grund til at antage, at jeg skulle have til hensigt at lade resultatet af den undersøgelse, jeg har sat igang, forsvinde i dølgsmål. Det er min agt såsnart som muligt at gøre offentligheden bekendt med, hvad der kommer frem.

Forespørgeren (Thisted Knudsen): Jeg takker den højtærede justitsminister for